

Nuotaka

ne sayo noru

DEEANNE GIST

Alma littera

– Dėdai, aš norėčiau pamaitinti, vadovaukite mane iki upelės, tytu, kaip tik, aš nusipirksiu. Turite klausimų?

Vyrai tylėjo.

Dru vėl priėjo prie brolio.

– „Randolfe“ jau susipažinote su mano broliu, ponu Džošua. Jis mano agentas ir tuo pačiu laivu išplauks į Angliją.

Atsistojęs už Konstancijos ir Selės, vieną ranką jis uždėjo mergytei ant peties, kita apglėbė Konstanciją per juosmenį.

– Čia jūsų šeimininkė, o čia mano sesuo Selė. Su mano šeimos nariais ir namiškiais privalote elgtis kuo pagarbiausiai.

Šeimininkė. Gal jis ir sutiko, kad jų santuoka būtų tik tariama, bet niekam nė į galvą neateis, kad ji iš tikro tokia, – juk jis nė kiek nedvejodamas pristatė ją kaip savo žmoną ir net uždėjo ranką jai ant juosmens, parodydamas, kad ji priklauso jam. Konstancijos veidas liko ramus.

Dru žengė keletą žingsnių į priekį ir atsistojo prasižergęs.

– Jei galvojate bėgti, patikėkite – aš jus surasiu. Virdžinijoje už bandymą bėgti baudžiama trisdešimt devyniais rimbo kirčiais. Galite neabejoti, aš jus sugausiu ir išplaksiu. Pats.

Vyrai nieko nesakė.

Dru atsistojo laisviau.

– Šįryt ravėsite laukus ir rinksite kenkėjus. Po pietų padėsite atlikti lengvus darbus prie namų – viską, ko paprašys ponias O’Konor ar mano tarnaitė, panelė Merė. Dirbti baigsite prieš saulei leidžiantis. Jums visiems reikia poilsio ir gero maisto. Pasirūpinsiu tuo ir tik tada reikalausiu, kad dirbtumėte visą dieną. Klausimų turite?

Visi tylėjo.

– Audeklą jūsų apdarams laivas turėtų atgabenti maždaug po dviejų savaitių. Deja, iki to laiko turėsite verstis tuo, ką turite. – Jis pasitaisė skrybėlę. – Eime prie upelio, ten galėsite nusiprausti, paskui trauksime į laukus.

Dru tesėjo pažadą: vyrai dirbo laukuose iki pietų, paskui padėjo moterims ruošti po namus. Nors jie nesiryžo kalbėti atvirai, Dru

tikėjosi, kad netrukus tarp jų užsimegs draugiški santykiai. Po sočios vakarienės vyrai vos galėjo pajudėti, taigi, nors saulė vis dar buvo aukštakai, Dru leido jiems pailsėti.

Jis užsirūkė pypkę, paskui padėjo Konstancijai nusinešti indus prie upelio; jiedviem einant ankstyvo vakaro šešėliai driekėsi iš paskos. Jis nešė sunkius puodus, prikrautus puodelių, ji – kibirą su medinėmis lėkštėmis.

– Kas čia? – paklausė Konstancija rodydama į medį, pasipuošusį apskritais kreminiais žiedais, kyšančiais iš didelių žvilgančių lapų.

– Magnolija.

– Graži. Ir kiek jų daug!

Ji giliai įkvėpė ir su pasitenkinimu sumykė. Tada pastatė ant žemės nešulį, priėjo prie medžio, nusiskynė žiedą ir prispaudė prie nosies.

Dru pasiekė sodrus, gardus magnolijos kvapas. Jis giliai įkvėpė, paskui nužvelgė savo žemes, stengdamasis pamatyti viską jos akimis. Prisiminė dvejus metus, praleistus Kembridžo universitete, ir negausius ten augusius medžius. Čia buvo medienos tiek, kad užtektų visai Anglijai ir dar liktų.

– Kaip dirbo vyrai? – paklausė Konstancija.

Jis padvejojo.

– Laukuose?

– Taip.

– Stebėtinai gerai. Matyt, jie susitaikė su tuo, kad turės čia likti, ir iš visko matyti, kad bus geri darbininkai. Manau, nė vienas nebėgs.

– Tikrai?

Dru nusišypsojo.

– Mintis bėgti jiems kilo, kai pasakiau, kad maudysimės kas dieną. Vis dėlto nemanau, kad jie bandys sprukti. Džošas – puikus žmogaus būdo žinovas. Matyt, nuojauta jo neapgavo. Vyrai, kuriuos jis patarė man įsigyti, kaip tik tokie, kokių man reikėjo.

– Todėl jis ir buvo tame kalinių laive?

Dru kurį laiką įdėmiai į ją žiūrėjo.

– Matei jį?

Konstancija linktelėjo.

– Jis stengėsi niekam nematant atnešti Merei kuo daugiau valgių ir gėrimų.

– Hmm. Mūsų vyrams taip pat. Todėl jiems buvo kur kas lengviau prisitaikyti prie manęs ir ūkio.

Ji palietė pirštais vieną iš kreminių vainiklapių savo delne.

– Ar jis vogčia nešdavo maistą tik tiems vyrams?

Dru susiraukė. Kodėl ji to klausia?

– Jis išsirinko dar vieną vyrą, bet jis mirė kelionėje per vandenyną.

Ji iš lėto pakėlė akis.

– Kokį?

Dru patraukė pečiais.

– Nežinau. Kodėl klausai?

Konstancija giliai įkvėpė, padėjo žiedą ant savo lėkščių krūvos ir pakėlė jas.

– Tuo laivu plaukė mano dėdė.

– A, taip. Tas dėdė...

Ji visa įsitempė, pajutusi Dru balse pašaipą, ir jis bemat pasi-gailėjo taip pasielgęs. Net jeigu jinai pamelavo, jam reikėjo nieko nesakyti, kol gerai nežino.

Jis išsiėmė iš burnos pypkę, pasitaisė skrybėlę.

– Man labai gaila.

– Man taip pat, – sušnabždėjo Konstancija ir sukando lūpą.

Likusį kelią jie tylėjo.

Kai priėjo upelį, jis padėjo indus ant kranto ir pajuto, kaip visą kūną apėmė pasitenkinimas. Dienaėjo į pabaigą. Nors rytas su tarybos nariais buvo labai nemalonus, viskas klijosi gerai. Plantacijos planai, matyt, virs tikrove.

Jis atsėdėjo, atsišliejo į beržą, įsikando pypkę, giliai įkvėpė ir išpūtė sau virš galvos dūmų žiedų virtinę. Įgudusia akimi nužvelgė pakrantę dairydamsis žvėrelių, ateinančių čia maitintis ir medžioti. Link upelio ir miško vedantys takai, kuriais paprastai šmižinėdavo įvairūs gyvūnai, dabar buvo be gyvos dvasios – galėjai pamanyti, kad visi padarai nujaučia atėjus žmones. Dru paėmė akmenuką ir metė į vandenį. Besileidžiančios saulės spinduliuose žvilgantį upelio paviršių sudrumstė raibuliai.

Dru pasisuko ir ėmė stebėti, kaip Konstancija plauna lėkštes. Ji tupėjo ant kranto, įsmeigusi akis į jį.

– Kas yra? – paklausė Dru.

– Nesiruošiate man padėti?

– Ką daryti?

– Plauti lėkštes.

Jis niekinamai suprunkštė.

– Gal su protu susipykai? Aš jau padėjau – atnešiau čia puodus.

– Norite pasakyti, šiaip jau turėčiau nešti juos pati?

– Žinoma. Mano sesuo Nelė visada juos atsinešdavo. Įpratau juos nešioti tik tada, kai šią pareigą perėmė senelė.

– Vadinasi, atnešdavote senelei indus, paskui sėdėdavote atsišliejęs medžio ir žiūrėdavote, kaip jinai juos plauna?

Dru susiraukė.

– Dabar – bene mano mėgstamiausias dienos metas, o tu savo cypimu erzini man klausą. Prašau liautis.

Konstancija iš nuostabos prasižijojo. Dru negalėjo paaiškinti kodėl, bet jo žvilgsnis nukrypo į tas pražiotas lūpas. Vėl pajuto saldų jų skonį, pamatė prieš save neįtikėtinai švelnius pasibaisėtinų spalvos plaukus. Jis užspaudė pypkės viršų, per greitai įtraukė dūmo ir užsikosėjo.

Ji išmetė iš rankų lėkštę, pribėgo ir vožė per nugarą. Dru pašoko ant kojų ir paknopstomis nulėkė prie upelio, bet lėkštė jau plaukė tolyn. Nematydamas kitos išeities, jis vis dar kosėdamas nubrido paskui ją.

Į krantą grįžo šlapias, vis dar gaudydamas kvapą, ašarotomis akimis ir parklupo.

– Rūkymas išties bjaurus įprotis, – tarė Konstancija dar kelis kartus suduodama jam per nugarą.

– Tu išmetei iš rankų lėkštę! – sušvokštė jis.

– Taip, ir nuoširdžiai dėkoju už jūsų didvyriškas pastangas ją pagauti. Ačiū.

Dru giliai įkvėpė. Konstancija užsimojo norėdama dar kartą trenkti per nugarą. Jis sugriebė ją už riešo ir laikė netvirtai suspaudęs.

– Nedaužyk daugiau manęs.

Konstancija sumirksėjo.

– Aš jūsų nedaužiau. Aš padėjau jums atgauti kvapą.

– Konstancija, aš nepaspringau kąsniu. Ką bandai išmušti – dūmus?

Ji sukando apatinę lūpą.

– Oi. Prašau atleisti.

Dru paleido jos riešą.

– Tu išmetei iš rankų lėkštę.

– Jau sakėte, o aš jums gana gražiai padėkojau, kad ją parnešėte.

– Niekados neišmesk iš rankų lėkštės. Turim vos kelias.

– Kodėl nenaudojate porcelianinių ar sidabrinųjų?

– Tokiems niekam pinigų nešvaistysiu. Medinės tinka kuo puikiausiai.

– A... Gal jums reikėtų išskobti dar kelias, kol aš plaunu indus, užuot drybsojus po medžiu.

Jis padavė jai lėkštę.

– Išplauk.

Konstancija į ją pažiūrėjo.

– Sakyčiau, ji jau išplauta.

– Ji tik praskalauta. Dabar reikia ją išplauti.

– Kaip?

Jis susiraukė.

– Ką turi galvoje sakydama „kaip“? Pašveisk. Kaip dar?

Ji pažiūrėjo į puodus ir kitas lėkštes.

– Su kuo ją šveisti?

Jis metė lėkštę ant žemės.

– Smėliu. Ką – tavo smegenys visai nedirba?

Konstancija išsitiesė.

– Aš dar niekada nesu šveitusi lėkščių.

Nesulenkdama nugaros ji atsiklaupė ant kranto, paėmė dumbli-
no smėlio saują ir ėmė šveisti.

Dru rado iškritusią pypkę ir vėl įsitaisė po beržu.

– Kaip gyva nesu girdėjusi tokio dalyko, – prašneko Konstancija. – Tam, kad išplautum lėkštes, šveisti jas purvu. Kažkoks absurdas!

Ji panardino lėkštę į vandenį, paskui dar kartą.

Dru susičiaupė. Tabakas pypkėje sušlapo. Dru apvertė pypkę ir ją iškratė.

– Na, kaip? – paklausė Konstancija. – Ji jau švari ar man reikia dar kartą ją išpurvinti?

Dru pažiūrėjo į ją. Prieš plaudama indus ji atsiraitojo suknelės rankoves. Visos rankos buvo nusėtos strazdanų.

– Perbrauk per ją delnu, – tarė jis. – Jeigu riebaluota, dar paskalauk. Bet šveisti daugiau turbūt nereikia.

Konstancija pečiu patraukė užkritisias ant veido garbanas, paskui delnu perbraukė per medinę lėkštę. Susiraukusi vėl įkišo į vandenį.

Dru atsiduso, žvilgtelėjo į nešvarių lėkščių krūvą, paskui į saulę, kabančią palei pat horizontą. Juodu čia išbus kiaurą naktį.

Jis atsistojo, čiupo lėkštę ir atsiklaupė šalia Konstancijos. Jam baigus, mergina griebė ją jam iš rankos ir perbraukė pirštais.

– Riebaluota, – pareiškė ji ir grąžino lėkštę Dru.

Jis netikėdamas pažvelgė į ją.

– Ji kuo švariausia.

Jos veide pamažėle pasirodė šypsena.

– Ramiau. Aš tik juokavau.

Jis ištraukė lėkštę jai iš rankos, padėjo į šalį ir ėmė plauti kitą. Juodu dirbo sutartinai, tylėdami, buvo girdėti vien vandens pliuškenimas, kai skalaudavo lėkštes. Tolumoje genys kaukšėjo savo *staccato*, o užsispyręs laumžirgis, skraidantis pirmyn atgal palei krantą, trumpam nutūpė ant seno plausto, paskui toliau nenustygdamas lakiojo.

Dru išplovė dvi lėkštes, penkis puodukus ir abu puodus, kol ji baigė ketvirtą lėkštę. Jis stvėrė šią paskutinę lėkštę jai iš rankos ir ėmė šveisti. Konstancija atsistojo, nusiraitojo rankoves ir jį stebėjo.

– Ar ne gražus vaizdelis? – pasigirdo Džošo balsas.

Dru lėkštę plumptelėjo į upelį. Jis pašoko ir apsisuko.

Konstancija greitai pastvėrė lėkštę, nukratė vandenį ir padavė Dru.

– Niekados neišmeskite iš rankos lėkštės. Turim vos kelias.

Jis nuleido jos žodžius negirdomis.

– Ko tau reikia, Džošai?

Džošas nužvelgė šlapias Dru kelnes, bet nieko nesakė.

– Atėjau atsisveikinti.

– Atsisveikinti?

Brolis linktelėjo.

– Mes einam pas Nelę. Turiu atsisveikinti su ja ir senele. Iš jų rytoj išvyksiu.

– Mes einam pas senelę? Kas tie mes? – paklausė Dru.

– Merė, Selė ir aš.

– O kodėl eina Merė ir Selė?

Džošas metė žvilgsnį į Konstanciją.

– Todėl.

Dru susiraukė.

– Tai kodėl?

– Todėl, kad ateina tavo vestuvių naktis, kvaily tu, – vartydamas akis atrėžė. – O tu ką manai?

Dru išraudo.

– Tai nebūtina.

Džošas kilstelėjo vieną antakį.

Dru čiupo Džošą už rankos ir pasivėdėjo taku. Nors Konstancija jau nebegalėjo jų girdėti, Dru palaukė, kol ji nusisuko, ir ėmė krauti švarius puodukus į puodus. Tik tada prašneko:

– Mūsų santuoka nebus tikra.

– Ką čia tauški?!

Dru nusiėmė skrybėlę, bet iškart vėl užsidėjo.

– Aš tik saugau Konstanciją pridengdamas savo pavarde, kad taryba nesikabinėtų. Konstancija tikisi, kad atplauks tėvas ir santuoką anuliuos.

– Kokių pagrindu? – akivaizdžiai pasibaisėjęs paklausė Džošas.

– Tuo, kad ją privertė tekėti, ir dar tuo, kad ne visos santuokos priedermės atliktos.

Džošas nusijuokė tapšnodamas broliui per nugarą.

– Ak, tu mulki! Akimirką vos tavim nepatikėjau.

– Kalbu kuo rimčiausiai.

Džošas pasvarstė.

– Ne, tu tikrai juokauji. Dru, pažiūrėk į ją. Regis, ji turi viską, ko reikia moteriai, ir net daugiau. Jei tik ją pažabosi ir retkarčiais duosi kokį saldumyną, bus tau kaip šilkinė gerokai anksčiau, negu aš grįšiu.

– Neperženk ribos, Džošai. Kalbi apie mano žmoną.

– Atrodo, žmoną ne savo noru.

– Net jeigu taip, kalbėk apie ją mandagiai. Daviau jai žodį, kad santuoką anuliuosime, ir baigtas kriukis.

– Davei jai žodį? Susilaikyti, kol aš rasiu jos tėvą? Bet manęs nebus labai ilgai – visus aštuonis mėnesius. Kam tau reikia šitaip kvailai elgtis?

– Todėl, kad ji gali nemirti, kol tu grįši, ir jeigu taip nutiks, manęs nė kiek nedžiugina perspektyva turėti atžalą, juo labiau žmoną.

– Šis sumanymas tavo?!

– Aišku, ne. Ji tekėjo už manęs tik su šia sąlyga.

Džošo veide pasikeitė šimtai išraiškų.

– O šventieji danguje! Tada namelyje... Apie tai ji ir norėjo su tavim pasikalbėti namelyje prieš apeigas?

Dru giliai atsiduso.

– Taip.

– Kaip mane gyvą matai, dar nesu girdėjęs tokių nesąmonių. Tikrų tikriausia kvailystė!

– Galbūt, bet tegul Merė ir Selė lieka namie. Nėra reikalo jų vestis.

Džošas papurtė galvą.

– Visa kolonija žino, kad šiąnakt jūsų pirmoji naktis. Kad ir ką sutarėte, turite bent jau apsimesti, neva jūsų santuoka tikra, antraip negali žinoti, kokių žygių imtis tarybą pakurstys Emetas.

Dru perbraukė delnu sau per veidą.

– Man nė motais.

– Merė ir Selė šįvakar eis su manim pas Nelę. Liepsiu joms grįžti ryte.

Dru atsiduso ir ištiesė ranką.

– Taip bus geriausia.

Džošas paėmė brolio delną. Vyras palinko į priekį ir apsikabino.

– Laimingos kelionės, Džošai, ir būk atsargus. Būčiau dėkingas, jei grįžtum parduoti mano tabaką. Jeigu tave įsuks to karo verpetas, mano planai ne juokais susijauks.

Džošas nusijuokė ir atsitraukė nuo brolio.

– Grįšiu namo ateinantį pavasarį.

Dru linktelėjo.

Džošas neskubėdamas grįžo taku prie Konstancijos.

– Rūpinkitės juo, kol aš negalėsiu, ledi Konstancija. Plantacijos savininku būti nenoriu. Man visai patinka būti jaunesniu sūnumi.

Konstancija nusišypsojo.

– Jam viskas bus gerai. Turite laišką, kurį parašiau tėvui?

Džoša linktelėjo.

– Turiu.

– Kada išplaukiate?

– Rytoj atėjus potvyniui.

– Taip greitai?

– Tas senutėlis laivas nekantrauja plaukti ieškoti krovinio, jam nėra reikalo čia plūduriuoti.

Konstancija sunėrė rankas.

– Ką gi – būkite atsargus.

Jis pakėlė jos sunertus delnus, priglaudė prie lūpų ir pabučiavo.

– Aš jį rasiu, ledi Konstancija.

– Ačiū, – giliai įkvėpusi atsakė ji. – Dar šis tas, Džošai.

– Kas?

– Prašau vadinti mane Konstancija.

Jis susiraukė.

– Selė vadina tave sesyte.

Konstancija nusišypsojo.

– Selei treji metukai.

Džošo akys šelmiškai sublizgo.

– Taip, bet aš už ją gražesnis.

Skardus Konstancijos juokas nuaidėjo pakrante.

– Grįžk greičiau, Džošai.

Jis kilstelėjo skrybėlę.

– Grįšiu, sese.

Jis pasisuko ir eidamas pro Dru pečiu bakstelėjo į šoną.

– Pasistenk nemėginti atrakinti skaistybės diržo spynos, kol aš grįšiu, – sukuždėjo jis, pamerkę akį ir nukėblino taku.

Dru metė žvilgsnį į Konstanciją. Į nugarą krintantys saulės spinduliai išryškino linkius, slepiamus senos Nelės suknelės. Jis nurijo seiles.

Brangusis Dieve, prašau Tavęs – padaryk, kad Džošas grįžtų iki pavasario!